ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,,

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καί τώρα σὲ ρωτάω ; Τί θὰ γίνῃ ἅμα τὸ κάνετε αὐτό ; Σᾶς ρωτάω τί θὰ γίνῃ ἂν τὰ περίεργα δάχτυλά της συναντήσουν κανένα κουμπὶ χάλκινο ποὺ εἶνε μὲ τέχνη κρυμμένο κατ' ἀπ' τὸν αὐχένα τοῦ φοβήτρου σας ;

Ἕνας βρυχηθμὸς βγῆκε ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ Βρινδινοῦ, ὁ ὁποῖος σιγὰ-σιγὰ εἶχε πλησιάσει τὸ δὸν Διέγο. Μὰ αὐτὸς ἐξακολουθοῦσε :

—Ὦ! τότε, τότε ποιὰ ἔκπληξη γιὰ τὴ Μαγδαληνή! Τί θέαμα θὰ θαμπώσει τὰ μάτια της ! Μόλις θ' ἀγγίξει τὸ χάλκινο αὐτὸ κουμπὶ τὸ ἐσωτερικὸ μέρος τοῦ τάφου θ' ἀνασηκωθῇ καὶ θὰ βγάλει μπροστά της ἕνα πελώριο κιβώτιο, γεμάτο ὡς ἀπάνω μὲ χρυσᾶ νομίσματα, διαμάντια, μαργαριτάρια, χρυσᾶ βάζα καὶ λειψανοθῆκες· ξέρεις γιὰ ποιὲς λειψανοθῆκες σοῦ μιλάω ; Ἐκεῖνες ποὺ ἔκλεψες κατὰ τὴ διαρπαγὴ τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ θησαυροί, εἶνε οἱ οἰκονομίες σου, καταχθόνιε ἄνθρωπε, καὶ καθὼς τὸ ἔλεγες ἕνα βράδι στὴν ἔντιμον μητέρα σου μ' αὐτοὺς θὰ μποροῦσαν νὰ πλουτίσουν τρεῖς αὐτοκράτορες !

Ὁ Βρινδινὸς ἔνοιωθε τὸ μυαλό του νὰ κλονίζεται. Ρωτιόταν μοναχός του τί θαῦμα ἔγινε, ποιὰ πρωτοφανὴς μαγεία καὶ μπορεσε ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς νὰ μάθῃ ὄχι μονάχα τὸ παρελθόν του καὶ τὰ μεγαλύτερα μυστικά του, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ λόγια ποὺ εἶχε πεῖ στ' αὐτὶ τῆς μητέρας του.

—Νὰ τί εἶδε ἡ Μαγδαληνή,ἐξακολούθησε ὁ δὸν Διέγος,καὶ θέλω νὰ μάθω,σοῦ ξαναλέω,ἂν τὸ θέαμα αὐτὸ τῆς ἐστοίχισε τὴ ζωή της.

Ὁ Βρινδινὸς εἶταν ὅλος ἀγωνία, ἡ ἀναπνοή του εἶχε κοπεῖ. Μὲσ' ἀπὸ τὶς τρῦπες τῆς μαύρης μάσκας τοῦ δὸν Διάζ ἔβλεπε καρφωμένα ἀπάνω του δυὸ μάτια κίτρινα καὶ ψυχρὰ σὰν τοῦ φειδιοῦ.

— Δὲν ἀπαντᾶς τίποτε ; ρώτησε εἰρωνικὰ ὁ Διέγος Διάζ.

— Νά ! ἀπάντησε ὁ τυχοδιώκτης. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀπάντησή μου !

Καὶ σηκώνοντας τὸ χερι του στὸ ὁποῖο κρατοῦσε τὸ μαχαῖρι, χτύπησε τὸν δὸν Διάζ στό στῆθος.

Τὸ χτύπημα εἶταν τόσο δυνατὸ ὥστε τὸ μαχαῖρι ἔσπασε καὶ ὁ Βρινδινὸς νόμισε πὼς εἶχε διαπεράσει τὸ στῆθος τοῦ ἐχθροῦ του.

Ἀλλὰ ὁ Ἐξάδελφος τοῦ Διαβόλου ἀνέπαφος, ἄρχισε νὰ γελάῃ· ἔβαλε τὰ χέρια του ἀπάνω στοὺς ὤμους τοῦ Βρινδινοῦ καὶ χωρὶς πολλὴ προσπάθεια τὸν ἐγονάτισε στὸ πατωμα καὶ δὲν εἶπε παρὰ αὐτὴ τὴ λέξη μόνο :

— Κτῆνος !

— Ὦ ! φώναξε ὁ Βρινδινὸς νοιώθοντας τόν ἑαυτό του χαμένο, ὥστε εἶστε στ' ἀλήθεια ὁ Διάβολος !

— Ἀλλοίμονο, ὄχι ! ἀπάντησε ὁ ἄλλος, ἀλλὰ ἔχω τὴ συνήθεια νὰ φοράω ἀπὸ μέσα θώρακα ἀπὸ ἀτσάλι. Βλέπεις λοιπόν, ἀγαπητέ μου Βρινδινέ, ὅτι δὲν σοῦ φέρομαι σὰν ἀγύρτης. Ἀντὶ νὰ σὲ κάνω νὰ φανταστῇς ὅτι εἶμαι στ' ἀλήθεια ὁ Διάβολος, ἐγώ, ἀπεναντίας, σοῦ φανερώνω ὅλα μου τὰ μικρὰ μυστικά !

— Χάθηκα! ψιθύρισεν ὁ τυχοδιώκτης.

— Καὶ τὸ ἀξίζεις ! Γιατὶ βλέπεις ὁλοφάνερα ὅτι θὰ μποροῦσα νὰ σέ στείλω στὴν κρεμάλα, ὄχι μιὰ ἀλλὰ δέκα φορὲς κι' ὅμως δὲν τὸ ἔκανα, βλέπεις ὅτι ξέρω ποῦ βρίσκονται οἱ θησαυροί σου κι' ὅμως δὲν τοὺς ἄγγιξα...καὶ σύ, καὶ σύ, ἄθλιε, ἀντὶ νὰ μ'εὐχαριστεῖς προσπαθεῖς προδοτικὰ νὰ χώσῃς τὸ μαχαῖρι σου μὲσ' στὰ πλευρά μου... Στ' ἀλήθεια αὐτὸ ὄχι μόνο μεγάλη ἀχαριστία εἶνε, ἀλλὰ καὶ μεγάλη κουταμάρα... Ἡ μήπως νομίζεις ὅτι τὸ μυστικό σου μονάχα ἐγὼ τὸ ξέρω κι' ὅτι,ἂν πεθάνω ἐγώ,δὲν θὰ τὸ ξέρει κανεὶς πιά ;

— Ὦ ! φώναξε ὁ Βρινδινός, ἂν τὸ εἴξερε κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ σᾶς, ἀπὸ καιρὸ θὰ μοῦ εἶχε ἁρπάξει τὰ ἀγαθά μου.

— Τοὺς καρποὺς τῶν ἐγκλημάτων σου.

— Ἔστω ! παραδέχτηκε ὁ Βρινδινός. Καὶ σεῖς, καταλαβαίνω, γιατὶ δὲν τοὺς πήρατε ὡς τώρα. Γιατί, πρὶν τὸ κάνετε αὐτό, σκοπεύετε νὰ μὲ χρησιμοποιήσετε γιὰ μιὰ δουλειὰ ποὺ δὲν τὴν ξέρω.

— Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, εἶπε ὁ δὸν Διάζ.

Καὶ σπρώχνοντας μὲ τὸ πόδι τὰ δυὸ κομμάτια τοῦ μαχαιριοῦ τοῦ Βρινδινοῦ, ἐπρόσθεσε :

— Ἂς δοῦμε τώρα· μ' αὐτὸ τὸ μαχαῖρι ἔσφαξες τάχα τή Μαγδαληνή;

— Ἡ Μαγδαληνὴ ζῇ, ἀπάντησε ὁ Βρινδινός.

— Καλά· νά, αὐτὸ ἔπρεπε νὰ μοῦ πῇς πρὸ ἑνὸς τετάρτου τῆς ὥρας. Ἔτσι λοιπόν, ζῇ, τὸ ἐπιβεβαιώνεις ;

— Τὸ ἐλπίζω τοὐλάχιστο...

— Διάβολε ! δὲν εἶσαι λοιπὸν βέβαιος ;... Ἐ τότε παρακάλεσε τὸ Θεὸ νὰ μὴ βγῇς γελασμένος στὴν ἐλπίδα σου, γιατὶ ἀλλοιῶς...

— Ἀλλοιῶς ;... ἔκανε μὲ ἀγωνία ὁ Βρινδινός.

— Ἀλλοιῶς θὰ πεθάνεις φτωχός Ματθαῖε !... ψιθύρισε ὁ δὸν Διέγος, μιμούμενος τὴ φωνὴ τῆς Φρέας ὅταν ἐκείνη ἔλεγε στὸ γυιό της τὴ θλιβερὴ αὐτὴ προφητεία. Πήγαινε τώρα στὴ δουλειά σου, δὲ σὲ κρατάω πιά...

Ἀλλὰ ὁ Βρινδινὸς δὲν ἐσάλευε ἀπὸ τὴ θέση του. Ἡ ἀπροσδόκητη αὐτὴ ἐπιείκεια, ἡ γλυκειὰ εἰρωνία τῶν λόγων τοῦ Ἱσπανοῦ τὸν εἶχαν τρομάξει. Ὕστερ' ἀπὸ κάποιο δισταγμὸ ρώτησε :

— Καὶ τί πρέπει νὰ τὴν κάνω τὴ Μαγδαληνή ;

— Συμβουλὲς μοῦ γυρεύεις τώρα ;

— Ὄχι, περιμένω διαταγές σας ἐξοχώτατε !

— Τότε λοιπόν, ἐξακολούθησε νὰ τὴν κρατᾷς ἀκόμη φυλακισμένη. Πρόσεξε νὰ μὴ σοῦ δραπετεύσει. Καὶ προπάντων φρόντισε ὥστε αὐτὴ νὰ ζήσῃ ὅσο πιὸ πολὺ καιρὸ εἶνε δυνατό. Νὰ ὅτι μπορῶ νὰ σὲ συμβουλέψω κι' ὅτι εἶνε τὸ ποιὸ ὠφέλιμο γιὰ σένα...

— Δὲ σᾶς καταλαβαίνω, ἐξοχώτατε.

— Καὶ ὅμως δὲ χρειάζεται σοφία γιὰ νὰ μέ καταλάβεις. Ἄκου λοιπόν : τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ Μαγδαληνή, ζωντανὴ ἢ πεθαμμένη, θὰ βγῇ ἀπὸ τὸ σπίτι σου, τὴν ἡμέρα αὐτὴ πρέπει καὶ σὺ νὰ στείλῃς τὸν τελευταῖο ἀποχαιρετισμό, τὸν αἰώνιο, στὶς οἰκονομίες σου. Μὲ καταλαβαίνεις τώρα ;

Ὁ Βρινδινὸς φώναξε τότε μὲ φρίκη καὶ ἀγωνία :

— Τότε ὀφῆστε με νὰ φύγω ἀμέσως ! Χίλιοι κεραυνοί ! Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἡ Μαγδαληνὴ διατρέχει κίνδυνο θανάτου κι' ὅσα λεπτὰ τῆς ὥρας περνοῦν τόσες ἐλπίδες σωτηρίας μοῦ φεύγουν.

— Καὶ ποιὸς σὲ κρατάει, ἀκριβέ μου Βρινδινέ ; ἀπάντησε ὁ δὸν Διάζ. Μοῦ φαίνεται πὼς δὲ σ' ἐμποδίζει ἡ βροχὴ νὰ φύγῃς, γιατὶ αὐτὴ ἔχει ὥρα ποὺ ἔπαψε.

Ὁ Βρινδινὸς ὅρμησε ἀμέσως, κατέβηκε τὴ σκάλα καὶ χωρὶς κανείς νὰ τὸν ἐμπυδίσῃ αὐτὴ τὴ φορά, βγῆκε στὸ δρόμο, κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ μ' ὅλη του τὴ δύναμη, ψιθυρίζοντας λαχανιασμένος :

— Ἂς φτάσω τουλάχιστο γρήγορα !

Ὁ Βρινδυνὸς εἶταν δεμένος χειροπόδαρα.

XXI

Ἡ ἀντεκδίκησις τοῦ Βρινδινοῦ

Ἐδῶ εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐξηγήσουμε πῶς ἔγινε ἡ ἁρπαγὴ τῆς Μαγδαληνῆς καὶ γι' αὐτὸ θὰ ξαναγυρίσουμε στὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Βρινδινὸς φιμωμένος, μὲ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια δεμένα, πετάχτηκε ἀπὸ τὴ Μαγδαληνὴ καὶ τὸν σωματοφύλακά της στὴ φυλακὴ τοῦ ἔρημου σπιτιοῦ τοῦ περιφράκτου τῶν Βερναυδίνων.

Ἡ Μαγδαληνή, τοῦ εἶχε ὑποσχεθεῖ, εἶνε ἀλήθεια, ὅτι μόλις ἔφευγε ὁ ὑποκόμης Φλορεστὰν ντὲ Μορλὰκ θὰ τὸν ἐλευθέρωνε· μὰ ὁ Βρινδινὸς πολὺ λίγο πίστευε στὴν ὑπόσχεση αὐτὴ καὶ γι' αὐτὸ μιὰ μεγάλη μανία τὸν ἔπιασε, μόλις βρέθηκε μόνος στὴ φυλακή του. Τὸ αἷμα εἶχε ἀνεβεῖ ὁλόκληρο στὸ κεφάλι του, τόσο ποὺ κατάλαβε ὅτι ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ σηκωθῇ ὄρθιος γιὰ νὰ μὴν τοῦ ἔρθει συμφόρησις.

Γι' αὐτὸ προσπάθησε ν' ἀνακαθήσῃ, μὰ τοῦ κάκου ! Ἔπειτα ἄρχισε νὰ σέρνεται καὶ κατόρθωσε νὰ φτάσῃ ὡς τὸν τοῖχο ὅπου ἀκούμπησε τὴν πλάτη του καὶ χρησιμοποιόντας τὶς ὠμοπλάτες του γιὰ στήριγμα κατόρθωσε νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ!σταθῇ ὀρθὸς στὰ πόδια του. Μὰ καθὼς σηκωνόταν, τὰ χέρια του ποὺ εἶταν δεμένα ἀπὸ πίσω γάντζωσαν σ' ἕνα σιδερένιο ἀντικείμενο. Εἶταν ἕνα καρφὶ ποὺ εἶταν μηγμένο στὸν τοῖχο. Ἀμέσως μιὰ ἔμπνευσις ἦρθε στὸ Βρινδινό. Σκέφθηκε ὅτι τρίβοντας τὰ δεσμά του σ' αὐτὸ τὸ καρφὶ θὰ μποροῦσε νὰ τὰ κόψῃ κι' ἄρχισε ἀμέσως τὸ ἔργο του. Ὅλη τὴν ἡμέρα του ὁ Βρινδινὸς τὴν ἐδαπάνησε σ' αὐτὴ τὴ δουδειά. Κατὰ τὸ βράδι ἕνα σκοινὶ κόπηκε. Αὐτὸ ἦταν ὅλο, ἀμέσως καὶ τἄλλα ἄρχισαν νὰ λύνωνται σχεδὸν μόνα τους. Μόλις ἔνοιωσε τὰ χέρια του ἐλεύθερα, ἔβγαλε τὸ φίμωτρό του, ἔλυσε τὰ πόδια του, ἀνάπνευσε βαθειὰ καὶ κύτταξε εἰρωνικὰ τὴν πόρτα τῆς φυλακῆς του ποὺ εἶταν διπλωκλειδωμένη. Σὲ δέκα λεπτὰ τὴν εἶχε ἀνοίξει.

Μόλις βγῆκε ἀπὸ τὴ φυλακή του ἀνέβηκε στὴν κάμαρα τοῦ Φλορεστάν, μὰ δὲ βρῆκε κανέναν ἐκεῖ.

— Ἔφυγε, φώναξε μὲ λύσσα.

Ὁ Βρινδινὸς ὅμως γελιόταν, γιατὶ ἂν κοίταζε ἀπὸ τὸ παράθυρο ἀτὸν κῆπο τοῦ μεγάρου τῆς Θούνης,θὰ ἔβλεπε σ' αὐτὸν τὸν Φλορεστὰν καὶ τὸν δὸν Διάζ.

Μὰ δὲν εἶχε τὴν ἔμπνευση νὰ κοιτάξῃ. Τὰ βλέμματά του ὅμως ἔπεσαν ἀπάνω στὸ τραπέζι τῆς κάμαρης, ὅπου βρισκόταν τὸ δέμα μὲ τὶς τρεῖς χιλιάδες σκοῦδα καὶ τὸ γράμμα τῆς Μαγδαληνῆς, ποὺ τάχε ἀφήσει ἐκεῖ ὁ Φλορεστάν. (Ἀκολουθεῖ)